

Farvel til skolen efter 40 år

Fortiden set i bakspejlet

JOHN MYNDERUP

FOR 40 ÅR SIDEN forlod jeg Bagsværd Kostskole & Gymnasium som matematisk-fysisk student.

Mange børn er siden løbet i skolegården ved den gule hovedbygning på Aldershvi-levvej.

Efter så mange år kan jeg vel godt tillade mig at give min gamle skole nogle karakterer for dens evne til at uddanne mig til samfundet.

Var jeg godt nok forberedt på politik, presse og præservativer? Hvor gode var mine lærere? Var deres faglighed i orden? Kunne de lære mig noget? Og hvor seriøs var min egen indsats?

LAD OS TAGE LÆRERNES faglighed først. Her er der ikke meget at skrive om. Bortset fra enkelte lærere i de små klasser har jeg aldrig været imponeret over lærernes faglige niveau. Set over hele skoleforløbet bliver det til karakteren fire. Bestået, men heller ikke mere.

Hvad med skolernes sociale liv? Lærernes vilje og lyst til arrangere udlandsrejser, lejrskoler, majfester, skolekomedier og gilder samt sørge for overraskelser, diskussioner og provokationer var stor. Havde du en ide, så blev du opfordret til at gå i gang.

Frihed under ansvar var en af skolens leveregler. Jeg giver skolens sociale miljø et

Skoleminder

Rektor Jimmy Burnett Nielsen var frisk til at stille op ved mindetavlen for Flammen (frihedskæmperen Bent Faurshou Hviid, red.), da Ekstra Bladets medarbejder efter 40 år vendte tilbage til ungdommens skole. Af andre kendte, tidligere elever husker jeg blandt andre: Pik-guru Carl-Mar Møller, advokaterne Bonnie Mürsch og Károly Németh og finansmanden Klaus Riskær Pedersen. FOTO: LINDA JOHANSEN

flot tital.

Lad mig give et eksempel med frihed under ansvar: I gymnasiet var jeg i nogle år ansvarshavende redaktør for skolebladet Tokanten. Fire-fem gange i den periode var jeg og min bedste kammerat på rektors kontor til en skideballe over indholdet.

Rektor blev kaldt Nol – hed Sven Haderup og blev omtalt som Hr. Haderup, når det var alvorligt. Nol sad ved sit store skrivebord med Tokanten i hånden og sagde:

– Det her er uappetitligt! Er det morsomt? Hvorfor skriver I sådan noget?

Nol var ofte hård i sin kritik, men han krævede aldrig at få skolebladet til godkendelse, før det blev trykt og solgt på skolen. Det var hans stil: Frihed under ansvar.

MIN EGEN INDSATS MED lærebøgerne og kladdehæfterne? Vor herre bevares! Et total for egen præstation!

Jeg ringer til skolens nye rektor, Jimmy Burnett Nielsen, for at bede ham være illustration til min Bagside om min gamle skole, og han stiller gerne op for at hilse på en gammel elev.

– **SIG MIG ENGANG**, hvordan

kan man være rektor med det fornavn?

– Jeg er andengenerations-indvandrer. Min far blev som amerikansk statsborger – han var 19 dengang – arresteret i København i 1943 og interneret under besættelsen. Han tilbragte to et halvt år i interneringslejr.

– Både min søster og jeg er vokset op i et rigtigt old school immigranthjem, hvor patriarken – vores far – insisterede på kun at tale det gamle lands sprog til sine to børn, i vores tilfælde engelsk.

– Og det er vi dybt taknemlige over. Tænk at have direkte adgang til to kulturer

og to sprog. Det er en rigdom. At man så har et navn, der klinger anderledes i en standard-danskers øre, tjaa, som romerne sagde: 'Så længe det ikke slår dig ihjel, bliver du stærkere'.

– **HVAD ER DIN FORTOLKNING** af skolens motto, 'Perseverando'?

– 'Perseverando' har stået over skolens hoveddør, lige siden skolen startede i 1908. Det er latin og betyder 'genem vedholdenhed'. Et mere moderne og nødvendigt motto for en skole, en hvilken som helst organisation, eller for den sags skyld det enkel-

te menneske finder man næppe i dag, siger rektoren og fortsætter:

– Det enkelte menneskes evne til at holde ved og fordybe sig i en tid, hvor så meget er flygtigt, er en af de allerstørste udfordringer. Som jeg siger til mine elever, der er jo ingen sportsfolk, musikere, kunstnere eller videnskabsfolk, der er blevet gode til det, de gør, uden at have udvist vedholdenhed.

Jeg siger farvel til Jimmy og forlader min gamle skole for sidste gang i mit liv. Og ligesom dengang for 40 år siden med et lille smil på læben. mynde@eb.dk

OG DET VAR DANMARK HOS DR. THOMAS

MORTEN INGEMANN.DK

